

Tanečník, malá skica, kterou asi musím začít. Vznikla v době, kdy Adam Fejfar dlouhodobě docházel na zkoušky baletu ND a i na konzervatoř a urputně zpracovával do svých bloků a podobných prostorových studií pohyb a tělesnost. Drobná studie, která předznamenala jeho pozdější diplomovou práci. Stojící tanečník, zastavený, skloněná hlava, odpočívá. Žádný detail, pocit založený na základních znacích tělesného projevu, zpracované v hrubých proporcích a evidentně jednoduchého a rychlého formování hmoty prsty. Momenty klidu a odpočinku v kontrastu s dynamikou pohybu při předchozím tanci. Podobný pocit chtěl o několik roků později vyvolat i u centrální figury jeho diplomové práce. Tentokrát předobrazem tohoto opuštěného „tanečníka“ je on sám... toužil tuto figuru zpracovat v jednom velkém gestu a dotyku, vytáhnout ji z hlíny jedním tahem. Je vcelku jasné, při jeho zarputilosti, že k tomu jednou dojde. Tento předobraz je tedy jakýmsi prozatímním otiskem jeho stávajícího rozpoložení. Pouhé gesto nebo touha po silném výrazu. Kohout stojící uprostřed dvora, snažící se mocně zakokrhlat nebo opuštěný tvor vznášející se nad prostornou krajinou kterou ovládá. (?)

Adam je u nás v ateliéru po celou dobu, uvěřitelně přesvědčený jak o svých pochybách, tak o směru, kterým se ubírá. Asi bych nerozebíral, že v textu ke své práci se nesnaží ji uvést do kontextu umělecké praxe. Přehled má vcelku výborný, myslím, že i ví kam se zařadit atd. Řekl bych, že nechtěl ubírat na síle popisu toho co zažil na Islandu a toho, jak to chce zpracovat. Přivezl si zpět mimo jiné především další předobraz k této práci, soubor jednoduchých, více méně gestických reliéfů reagujících na prostor, ve kterém se na Islandu pohyboval, ať už reálnou krajinu, nebo ten kontemplativní, co prožil.

V prvotních představách, toho jak popisoval k čemu směřuje, se mi v hlavě převalovaly představy obrazu Caspara Davida Friedricha „Poutník nad mořem mlhy“, vzhledu pavilonu Germania na benátském bienále od Hanse Haackeho, který samozřejmě řešil něco jiného a estetický dojem byl druhotný ale i instalace Anselma Kiefra v Miláně Sedm nebeských paláců... prostor který reaguje na Kiefrovy historické reminiscence, ale zároveň i téma cesty duchovního osvětlení, prostor pro nový začátek, kdy spása může být dosažena prostřednictvím uznání vlastní identity. Podoba náhodná, i když styčné body s prací Adama se dají nalézt, ale snaha o připodobnění zavádějící. Uvidíme, k čemu Adam v prostoru, který si vybral nakonec dospěje. Nehledal bych v tom divadelní scénu, ale komplexně v intencích jeho stávajících sil pojmout pohled sám na sebe. Nakonec, to Friedrichovo poutnictví, hledání sama sebe cestou. Asi nejvíc v tomto duchu v tuto chvíli vyznívají velké křehké papírové reliéfy, zmnožené osobní otisky, natočené na papírové role, do které se mohou kdykoliv stočit zpět.

Doporučuji udělení absolutoria a celou práci Adama Fejgara hodnotím jako výbornou

v Podlešíně 4.6 2023

Vojtěch Míča

